

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2007-2008

20 december 2007

VOORSTEL VAN DECREET

**– van de heren Kris Van Dijck en Robert Voorhamme, mevrouw Kathleen Helsen
en de heren Sven Gatz en Dirk De Cock –**

**houdende interpretatie van de artikelen 44, 44bis en 62, §1, 7°, 9° en 10°,
van het decreet basisonderwijs van 25 februari 1997**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Onderwijs, Vorming, Wetenschap en Innovatie
uitgebracht door mevrouw Anissa Tamsamani en de heer Hans Schoofs**

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: mevrouw Monica Van Kerrebroeck.

Vaste leden:

de heer Werner Marginet, de dames Katleen Martens, An Michiels, Marie-Rose Morel, de heer Leo Pieters;

de dames Cathy Berx, Kathleen Helsen, Sabine Poleyn, Monica Van Kerrebroeck;

de dames Stern Demeulenaere, Laurence Libert, de heer Hans Schoofs;

de heer Dirk De Cock, mevrouw Anissa Tamsamani, de heer Robert Voorhamme.

Plaatsvervangers:

mevrouw Marijke Dillen, de heren Pieter Huybrechts, Stefaan Sintobin, de dames Greet Van Linter, Gerda Van Steenberge;

de heren Paul Delva, Jos De Meyer, mevrouw Veerle Heeren, de heer Luc Martens;

de heer Karlos Callens, de dames Margriet Hermans, Anne Marie Hoebeke;

de heren Chokri Mahassine, Ludo Sannen, Joris Vandenbroucke.

Toegevoegde leden:

de heer Jef Tavernier;

de heer Kris Van Dijk.

*Zie:***1163** (2006-2007)

- Nr. 1: Voorstel van decreet
- Nr. 2: Advies van de Raad van State
- Nr. 3: Verslag over hoorzitting
- Nr. 4: Amendementen

INHOUD

	Blz.
I. Toelichting door de heer Kris Van Dijck, indiener.....	4
1. Situering.....	4
2. Juridisch aspect.....	4
3. Politieke duiding.....	7
II. Bespreking.....	7
III. Artikelsgewijze bespreking en stemming.....	11
IV. Eindstemming.....	13
Tekst aangenomen door de commissie.....	14

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Onderwijs, Vorming, Wetenschap en Innovatie behandelde op 13 en 29 november, en op 6 en 13 december 2007 het voorstel van decreet van de heren Kris Van Dijck en Robert Voorhamme, mevrouw Kathleen Helsen en de heren Sven Gatz en Dirk De Cock houdende interpretatie van de artikelen 44, 44bis en 62, §1, 7°, 9° en 10°, van het decreet basisonderwijs van 25 februari 1997. Bij brief van 23 mei 2007 werd het advies van de Raad van State gevraagd over het voorstel van decreet (*Parl. St. VI. Parl. 2006-07, nr. 1163/2*). Op 13 november had de toelichting plaats. Op 29 november werd beslist om een hoorzitting te organiseren over het voorstel van decreet. De hoorzitting had plaats op 6 december (*Parl. St. VI. Parl. 2006-07, nr. 1163/3*). De bespreking en stemming vonden plaats op 13 december 2007.

I. TOELICHTING DOOR DE HEER KRIS VAN DIJCK, INDIENER

1. Situering

De heer *Kris Van Dijck* zegt dat het Vlaams Parlement op 22 mei 1996, in een geest van samenwerking, de Vlaamse Regering heeft gevraagd “het protocolakkoord van juni 1970 en het protocolakkoord van 24 mei 1973 betreffende het beheer van de Franstalige scholen in het Nederlandse taalgebied, gesloten door de toenmalige minister van Nationale Opvoeding, te wijzigen en met dat doel de procedure bepaald in artikel 5 van de wet van 21 juli 1971, in te zetten” en dit met als doel “dat de Vlaamse Regering zo snel mogelijk zelf de pedagogische inspectie over de Franstalige scholen in Vlaanderen uitoefent.” (*Parl. St. VI. Parl. 1995-96, nr. 296/3*). Men beschouwde namelijk de pedagogische inspectie vanwege de Franse Gemeenschap van scholen gesubsidieerd door de Vlaamse Gemeenschap als een ‘anomalie’ en ingaand tegen het principe van niet-inmenging (Plenaire vergadering van het Vlaams Parlement van 22 mei 1996, *Hand. VI. Parl. 1995-96, nr. 47, p. 2401*). Deze motie werd met quasi-unanimitieit (op een tegenstem na) door het Vlaams Parlement aangenomen.

In uitvoering van deze motie werd door de toenmalige opeenvolgende Vlaamse ministers van Onderwijs getracht om met hun Franstalige collega’s overleg te plegen over de pedagogische inspectie en de eindtermen en ontwikkelingsdoelen in de Franstalige basisscholen, evenals de kwaliteit van de lessen Nederlands. Er was echter, tot op heden, geen bereidheid tot gesprek hierover.

Vervolgens vroeg het Vlaams Parlement op 30 januari 2002 aan de Vlaamse Regering om: “1° een inventaris op te maken van de verplichtingen van zowel de Vlaamse als de Franse Gemeenschap inzake het door hen in te richten onderwijs in de faciliteitengemeenten, om na te gaan of ze beide hun verplichtingen nakomen; 2° vast te houden aan de bevoegdheid van de Vlaamse onderwijsinspectie in de Franstalige faciliteitenscholen; 3° de bestaande protocollen als nietig te beschouwen en in geen subsidie meer te voorzien voor het Franstalige onderwijs in de faciliteitengemeenten indien zou blijken dat de Franstalige Gemeenschap niet tegemoet komt aan die vraag en haar verplichtingen niet nakomt.” (*Parl. St. VI. Parl. 2001-02, nr. 981/2*).

Op 10 juli 2002 werd een volgende motie aangenomen door het Vlaams Parlement waarin het parlement de regering vraagt om: “1° een inventaris op te maken van de verplichtingen van zowel de Vlaamse als de Franse Gemeenschap (...); 2° een akkoord te ondertekenen waarin: a) de Franse Gemeenschap zich ertoe verbindt om de Vlaamse school in Komen te subsidiëren indien aan de wettelijke voorwaarden voldaan is; b) de onderwijsinspectie zowel in het Franstalige als in het Nederlandstalige faciliteitenonderwijs – tot ieders voldoening – wordt geregeld; 3° de bestaande protocollen als nietig te beschouwen en in geen subsidie meer te voorzien voor het Franstalige onderwijs (...)” (*Parl. St. VI. Parl. 2001-02, nr. 1272/2*).

Ten slotte kadert dit voorstel van decreet ook in het huidige Vlaamse regeerakkoord.

2. Juridisch aspect

Vervolgens gaat de heer Kris Van Dijck dieper in op het juridisch aspect, namelijk de interpretatie van de artikelen 44, 44bis en 62, §1, 7°, 9° en 10°, van het decreet basisonderwijs van 25 februari 1997.

De heer Van Dijck stelt dat omdat enerzijds elke toelichting in deze juridisch niet onbelangrijk is en anderzijds het ook niet opportuun is om alle aspecten van de opgebouwde juridische redenering in de commissie in detail uiteen te zetten – hoewel elk detail in deze niet onbelangrijk is – hij zich zal beperken tot de essentie van de argumentatie.

De werking van de betrokken zes scholen in de Vlaamse randgemeenten gebeurt op dit ogenblik nog gedeeltelijk volgens afspraken die de toenmalige Belgische Nederlandstalige en Franstalige ministers van Nationale Opvoeding in 1970 en 1973 onderling maakten binnen de toenmalige unitaire context. Die afspraken – de wet heeft het over “praktische uitvoeringsmaatregelen” – zijn ondertussen bekend als de beruchte protocollen.

Het eerste van deze protocollen, namelijk dat van 1970, heeft betrekking op de pedagogische inspectie van deze scholen en wijst die inspectie toe aan de pedagogische inspectie van de Franse taalrol. Deze inspectie wordt nu uitgeoefend door de pedagogische inspectie van de Franse Gemeenschap. Het tweede protocol, dat van 1973, herbevestigde dit uitgangspunt.

Het eerste protocol, dat van 1970, kreeg vervolgens een bijzondere wettelijke status door artikel 5 van de bijzondere wet van 21 juli 1971 betreffende de bevoegdheid en de werking van de Cultuurraden voor de Nederlandse Cultuurgemeenschap en voor de Franse Cultuurgemeenschap; de bijzondere wet die de eerste grote staatshervorming regelde. Dit artikel stelt nog steeds: “Onverminderd de territoriale bevoegdheid van elke cultuurraad blijven gehandhaafd de praktische uitvoeringsmaatregelen inzake onderwijs die de Ministers van Nationale Opvoeding tot 31 december 1970 in onderlinge overeenstemming hebben genomen ten behoeve van de inwoners van de zes randgemeenten en van de taalgrensgemeenten, die niet de taal van het taalgebied gebruiken, evenals de feitelijke toestanden welke op dezelfde datum in die gemeenten bestonden op cultuurgebied. Die maatregelen en toestanden kunnen niet worden gewijzigd dan met instemming van de twee cultuurraden. Ieder voorstel om zodanige wijziging aan te brengen, wordt vooraf aan de verenigde commissies voor samenwerking voorgelegd.” Het gaat hier om een zogenaamde ‘stand-still’-waarborg.

Deze bepaling werd vervolgens uitdrukkelijk door artikel 93 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen behouden.

Vervolgens is er de in dit dossier zeer belangrijke grondwetsherziening van 1988 waarbij artikel 59bis, §2, 2°, van de Grondwet werd gewijzigd en de grondwetgever zelf de bevoegdheidsverdeling inzake onderwijs tussen de gemeenschappen en de federale overheid in de Grondwet zelf duidelijk en volledig formuleerde. Artikel 59bis, §4, eerste lid, van de Grondwet bepaalde daarnaast reeds dat buiten het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad de onderwijsbevoegdheid van de gemeenschappen per taalgebied exclusief is toegewezen. In de gecoördineerde Grondwet van 1994 zijn beide bepalingen nu terug te vinden in respectievelijk artikel 127, §1, 2°, en artikel 127, §2.

Ten slotte is er ook nog artikel 16bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, ingevoegd naar aanleiding van de staatshervorming van 2001 dat stelt dat “de decreten, reglementen en administratieve handelingen geen afbreuk mogen doen aan de op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze bepaling bestaande ga-

ranties die de Franstaligen genieten in de gemeenten genoemd in artikel 7 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966, en de Nederlandstaligen, respectievelijk Franstaligen en Duitstaligen genieten in de gemeenten genoemd in artikel 8 van diezelfde wetten.”. Dat zijn respectievelijk de rand- en taalgrensgemeenten en ook dit is een zogenaamde ‘stand-still’-bepaling.

In het voorliggende voorstel van decreet wordt een drievoudige stelling ontwikkeld en juridisch onderbouwd:

1. De bijzondere wet van 1971 geeft enkel aan het eerste zogenaamde protocol, namelijk dat van 1970, een bijzonder wettelijk karakter. Het tweede protocol, dat van 1973, heeft niet dezelfde status. Dit volgt gewoon uit de tijdsbepaling die in de wet van 1971 zelf staat. Deze wet geldt immers enkel voor “de praktische uitvoeringsmaatregelen inzake onderwijs die de Ministers van Nationale Opvoeding tot 31 december 1970 in onderlinge overeenstemming hebben genomen”.

2. Uiteraard moet elke bijzondere wet passen binnen de Grondwet. In dit geval voorziet de bijzondere wet van 1971 een bevoegdheidsverdeling inzake onderwijs die niet overeenstemt met de normale territoriale afbakening zoals we die grondwettelijk kennen: Vlaanderen is exclusief bevoegd voor het onderwijs in het Nederlandse taalgebied en de Franse Gemeenschap is dit voor het Franse taalgebied. De wet van 1971 geeft echter aan de Franse Gemeenschap de bevoegdheid om regulerend en administratief op te treden voor scholen gevestigd in het Nederlandse taalgebied. Dat is dus een uitzonderlijke extra-territoriale bevoegdheid.

In het voorliggende voorstel van decreet wordt geen uitspraak gedaan over de juridische discussie of deze bijzondere wet van 1971 op het ogenblik dat hij werd uitgevaardigd wel in overeenstemming was met de op dat ogenblik geldende grondwettelijke bevoegdheidsverdeling. Deze wet wordt ook niet getoetst aan de grondwetsbepalingen van 1980 toen de wet van 1971 behouden werd door de bijzondere wet van 1980. Dit is voor de historici.

Er wordt in het voorstel uitsluitend getoetst of de wet van 1971 op het huidige ogenblik nog grondwettelijk klopt. Dit betekent concreet een toetsing met de grondwettelijke bevoegdheidsverdeling inzake onderwijs zoals die bestaat sinds de grondwetsherziening van 1988. Bijzonder aan die grondwetsherziening was dat toen de bevoegdheidsverdeling inzake onderwijs volledig in de Grondwet zelf werd beschreven en verankerd, terwijl voor bijna alle andere bevoegdheden er wel een grondwettelijk basisprincipe bestaat, maar de concrete uitwerking verder ge-

beurde in de bijzondere wetten. De reden hiervoor is eenvoudig: politiek was het onderwijs een zeer gevoelige materie. En een bevoegdheidsverdracht ervan naar de gemeenschappen was in 1988 politiek slechts mogelijk op voorwaarde dat deze overheveling met de daarbij horende waarborgen op het hoogst mogelijke juridische niveau werd geregeld en gebetonneerd.

De cruciale juridische vraag is dan ook of er na de grondwetswijziging van 1988 nog een grondwettelijke basis te vinden is voor de extraterritoriale bevoegdheidstoewijzing zoals die in de wet van 1971 werd bepaald. Of, met andere woorden, de cruciale vraag is of de bijzondere federale wetgever na 1988 nog kon en mocht toelaten dat inzake onderwijs een gemeenschap (nog) actief is op het grondgebied van een andere gemeenschap. Het antwoord daarop is klaar en duidelijk neen. Het is sinds 1988 de Grondwet zelf die in artikel 127, §1, 2°, de bevoegdheden bepaalt en verdeelt tussen de gemeenschappen en de federale overheid en die in artikel 127, §2, de grenzen van die bevoegdheden grondwettelijk verankert: voor het Nederlandse taalgebied is enkel de Vlaamse decreetgever bevoegd. En er is in de Grondwet geen enkele basis te vinden die de bijzondere wetgever, die in juridische termen gesteld hiërarchisch ondergeschikt is, nog zou toelaten om, als het ware via een grondwettelijk achterpoortje, deze grondwettelijke normen nog te omzeilen of uit te hollen. Het was, gelet op de politieke gevoeligheden rond de onderwijsverheveling, in 1988 uitdrukkelijk de bedoeling om dat soort achterpoortjes definitief toe te metselen. Zoniet zou men op een ondergeschikt juridisch niveau dat hele moeilijke politieke compromis terug op de helling kunnen zetten, wat uiteraard niet de bedoeling was.

3. Ten slotte restte nog de discussie rond artikel 16bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, ingevoegd naar aanleiding van de staatsvorming van 2001. Chronologisch komt dit artikel inderdaad na de grondwetsherziening van 1988, maar zoals duidelijk in de toelichting bij het voorstel van decreet wordt aangetoond, heeft dat artikel enkel betrekking op gewestbevoegdheden en meer specifiek was het toen als politieke waarborg gekoppeld aan de overdracht van het binnenlands bestuur aan de gewesten. Het is dus irrelevant inzake onderwijs. Hoe dan ook moet ook dit artikel van de bijzondere wet overeenstemmen met de Grondwet en zoals al gesteld is er nergens in de Grondwet nog een basis te vinden die toelaat dat via een bijzondere wet afgeweken wordt van de door de Grondwet zelf volledig uitgewerkte bevoegdheidsverdeling inzake onderwijs.

Fundamenteel is het voorstel van decreet dus gebaseerd op de hiërarchie van de rechtsnormen en de

voorrang die de Grondwet heeft op alle andere wettelijke bepalingen met inbegrip van de bijzondere wetten. Het gaat in essentie om respect voor de Grondwet.

De opgebouwde juridische redenering is eigenlijk ook niet nieuw. Het Vlaams Parlement heeft ze reeds toegepast toen de Zeevaartschool te Antwerpen werd geregeld. Ook daar voorziet de bijzondere wet van 1980 nog steeds dat de gemeenschappen “in ieder geval” een samenwerkingsakkoord moeten sluiten voor de regeling van de aangelegenheden die betrekking hebben op deze school en het internaat ervan. Maar ook hier werd consequent gesteld dat volgens de Grondwet deze school gevestigd in het Nederlandse taalgebied volledig en uitsluitend onder Vlaamse bevoegdheid valt en dat de bijzondere wetgever ons grondwettelijk dus niet kan verplichten om hierover een samenwerkingsakkoord te sluiten; een samenwerkingsakkoord dat tot gevolg zou hebben dat de Vlaamse onderwijsbevoegdheid ter zake ingeperkt zou worden door een andere gemeenschap.

De opgebouwde juridische argumentatie resulteert dan ook in een bevestiging van de Vlaamse bevoegdheid inzake alle Franstalig kleuter-, lager- en basisonderwijs of afdelingen ervan in het Nederlandstalige taalgebied, dus met inbegrip van de Vlaamse randgemeenten.

En om dit decreetaal te vertalen bepaalt voorliggend interpretatief voorstel van decreet bijna ten overvloede dat de essentiële pedagogische bepalingen opgelegd door het decreet basisonderwijs van 25 februari 1997 en de inspectie ervan, onverkort van toepassing zijn op de vermelde Franstalige onderwijsinstellingen gelegen in Vlaanderen.

Het is een interpretatief decreet omdat de indieners willen benadrukken dat de Vlaamse Gemeenschap grondwettelijk altijd bevoegd is geweest voor deze scholen en het decreet basisonderwijs dus vanaf de inwerkingtreding ervan van toepassing was op deze Franstalige scholen.

Het is nog steeds de stelling dat diegene die bevoegd is om wetten, in dit geval een decreet, uit te vaardigen, de bevoegdheid heeft om ze te interpreteren.

Ten slotte wenst de heer Van Dijck nog iets te zeggen over het advies van de Raad van State. De raad heeft zich onbevoegd verklaard om over het voorstel advies uit te brengen en verwijst naar het Grondwettelijk Hof. De spreker maakt bij dit advies twee bedenkingen. Ten eerste is het een behoorlijk kort advies van 8 oktober 2007 dat pas op 6 november 2007 werd overgemaakt. Ten tweede maakt de Raad van State enkel een probleem over één aspect van de juridische argumentatie, namelijk de grondwettig-

heid van de wet van 1971. De raad heeft geen enkele bedenking geformuleerd bij de beide andere punten, namelijk het feit dat de wet van 1971 geen wettelijke status geeft aan het protocol van 1973 en de stelling dat artikel 16bis van de bijzondere wet van 1980 in deze niet van toepassing is.

3. Politieke duiding

De heer Van Dijk wenst nog de politieke duiding te geven van dit voorstel van decreet. Hij benadrukt dat voorliggend voorstel van decreet niet tot doel heeft de Franstalige leerlingen en ouders te viseren maar tot doel heeft de kwaliteit van hun Franstalig basisonderwijs in de betrokken Vlaamse gemeenten te bewaken en te waarborgen; de betrokken leerlingen en ouders de kansen en ondersteuning te geven waarvan alle andere leerlingen in het Vlaamse onderwijs kunnen genieten in alle scholen die zich wel inschrijven in het Vlaamse onderwijssysteem en ten slotte hen meer toekomstmogelijkheden en keuzevrijheid te geven door, indien zij dat zelf wensen, de overstap naar het Nederlandstalige secundaire onderwijs reëel mogelijk te maken – keuze die nu feitelijk quasi onmogelijk wordt gemaakt.

Om dezelfde reden moeten de Vlaamse centra voor leerlingenbegeleiding kunnen optreden. Nu bestaat er de grootst mogelijke twijfel dat de Franstalige centra die nu instaan voor de leerlingenbegeleiding de betrokken Franstalige leerlingen wel op een voldoende en correcte wijze informeren over de mogelijkheden en kansen die het Nederlandstalige secundaire onderwijs hen biedt. Het voorstel sluit vanuit dat oogpunt ook terug aan bij de oorspronkelijke bedoeling van deze ‘faciliteitscholen’, namelijk de betrokken Franstalige kinderen ook de kans te geven (via het versterkte onderricht van de Nederlandse taal) om zonder taalachterstand de overstap naar een Nederlandstalige secundaire school te maken.

Het moet ten slotte worden benadrukt dat aan de krachtens en in overeenstemming met de huidige Grondwet voorziene taalfaciliteiten van de Franstalige leerlingen en hun ouders niet wordt geraakt, bijvoorbeeld geldend in het kader van de informatieverstrekking, de ondersteuning en de begeleiding – ook op medisch vlak – die voorzien wordt door de Vlaamse centra voor leerlingenbegeleiding. Ook hier geldt dat binnen en met respect voor het grondwettelijke kader en binnen de Vlaamse onderwijsregelgeving werkbare oplossingen uitgewerkt moeten worden waarbij de kwaliteitsvolle begeleiding van de betrokken leerlingen voorop staat. In die zin sluit dit voorstel ook naadloos aan bij de opvatting van de Vlaamse Regering ter zake en het Vlaamse regeerakkoord.

II. BESPREKING

De heer *Luk Van Nieuwenhuysen* hoopt dat met het voorliggende voorstel van decreet een einde zal komen aan een al lang aanslepend dossier. De kostprijs van het faciliteitenonderwijs is ondertussen opgelopen tot 10 miljoen euro per jaar. Dat is een veelvoud van het budget dat de Vlaamse Regering besteedt aan de Vlaamse Rand. De Vlaamse overheid subsidieert met andere woorden nog steeds de verfransing van een regio waarvan men het Vlaams karakter wil bewaren. Die subsidiëring komt ten goede aan diegenen die halsstarrig weigeren zich te integreren en in vele gevallen ook aan toekomstige werklozen, door het gebrek aan tweetaligheid bij Franstaligen, ook in de Vlaamse Rand. Deze subsidiëring gebeurt met een blanco cheque. Er is niet geweten wat er zich binnen de muren van deze scholen afspeelt. Er is wel het vermoeden dat dit faciliteitenonderwijs er niet toe bijdraagt dat de betrokken jongeren vlot kunnen integreren in Vlaanderen en zonder problemen kunnen overstappen naar het Nederlandstalig onderwijs. De heer Van Nieuwenhuysen heeft zo zijn twijfels over de bewering van sommigen tijdens de hoorzitting van 6 december dat er inzake doorstroming naar het Nederlandstalig onderwijs zich geen problemen stellen. De Vlaamse Regering beschikt helaas niet over cijfers.

Het klopt dat, zoals de indieners beweren, het voorstel van decreet niet wil tornen aan de principes van het faciliteitenonderwijs. Dit belet niet dat het faciliteitenonderwijs eigenlijk een inbreuk vormt op het territorialiteitsbeginsel. De spreker wenst te benadrukken dat het hier niet gaat om onderwijs voor een of andere minderheid – in Vlaanderen bestaan immers geen minderheden – in de Vlaamse Rand. Er is daar geen Franstalige minderheid die daar historische wortels heeft. Er zijn wel veel inwijkelingen, ook vandaag nog. De Franstaligen zouden volgens het lid beter eens een kijkje gaan nemen bij hun taalgenoten in bijvoorbeeld Zwitserland waar alleen onderwijs beschikbaar is in de taal van het kanton waar men woont. Een ander voorbeeld is Québec waar de Charte de la langue française (of de zogenaamde loi 101) nieuwkomers verplicht om hun kinderen naar het Franstalig onderwijs te sturen. In die zin kan het voorliggende voorstel van decreet zelfs niet verregaand worden genoemd. Het schaft het faciliteitenonderwijs niet af maar verduidelijkt alleen de geldende voorwaarden en de regels.

Vandaag heeft de Vlaamse overheid geen kijk op de organisatie van dit faciliteitenonderwijs. De Franstalige onderwijsinspectie doet zelfs geen inspanning om haar inspectieverslagen over te maken aan het departement Onderwijs en Vorming, laat staan dat er een Nederlandse vertaling zou zijn zoals afgesproken in het protocol van 24 mei 1973. Dit toont ook

aan dat de Franstaligen weinig waarde hechten aan dat protocol.

Het Vlaams Parlement heeft in het verleden gesteld dat het zo niet verder kan. De spreker verwijst naar de motie van 10 juli 2002 (*Parl. St.* VI. Parl. 2001-02, nr. 1372/2) en de formele verbintenis in het Vlaams regeerakkoord van 2004 dat er naar een oplossing zou worden gezocht voor de pedagogische en taalinspectie van het Franstalig onderwijs en voor de financiering van de Vlaamse school in Komen. Een oplossing werd in het vooruitzicht gesteld tegen 1 januari 2006, zoniet zouden er eenzijdige maatregelen volgen. Er is volgens de spreker door de minister dan ook al veel geduld opgebracht. In 2005 vond de minister dat het nog te vroeg was voor een vraag naar eenzijdige maatregelen. In de loop van 2007 heeft de minister toegegeven dat zijn contacten en gesprekken tot niets hebben geleid. In de Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand van 29 november 2007 bevestigde de minister dat uit een recent gesprek dat hij had gehad met minister Arena, bevoegd voor Onderwijs, bleek dat er totaal geen bereidheid was tot onderhandelen (*Parl. St.* VI. Parl. 2007-08, nr. 15/6-B, p. 32).

Indien de Vlaamse Regering zou handelen naar de motie van 10 juli 2002 zou de subsidiëring meteen moeten worden stopgezet. Die stelt dat indien de Franstalige Gemeenschap er zich niet toe verbindt om de Nederlandstalige school in Komen te subsidiëren en indien er geen voldoening gevende regeling zou komen omtrent de onderwijsinspectie, er geen subsidie meer zou worden voorzien voor het Franstalige onderwijs in de faciliteitengemeenten. De Vlaams Belangfractie heeft het Vlaams regeerakkoord van 2004 altijd als een verlengde van deze motie geïnterpreteerd.

De heer Van Nieuwenhuysen verwijst naar het antwoord van minister Vandenbroucke op zijn schriftelijke vraag van 26 september 2007 over het overtuigen van de inrichtende machten van de faciliteitenscholen van het afsluiten van het decreetaal voorziene minimumcontract met een Vlaams centrum voor leerlingenbegeleiding (CLB). Hij citeert uit het antwoord: “De hoop die men bij het begin van het schooljaar 2006-2007 nog kon koesteren dat minstens enkele van deze schoolbesturen in het belang van hun leerlingen toch het wettelijk voorziene basiscontract met een Vlaams centrum zouden afsluiten is niet bewaarheid gebleken.”

De spreker maakt zich ongerust en vraagt zich af of het voorliggende voorstel van decreet geen middel is om het dossier nogmaals op de lange baan te schuiven omdat na de goedkeuring in de commissie er belangenconflicten zullen volgen die het voorstel van decreet over de verkiezingen van 2009 zullen

tillen. Waarna alles opnieuw moet beginnen.

De Vlaams Belangfractie zal het voorstel van decreet steunen. Het is inhoudelijk correct en heel uitvoerig toegelicht. Het lid concludeert uit de toelichting dat de voorgaande Vlaamse regeringen altijd ten onrechte hebben verwezen naar de protocollen van 1970 en 1973. Toen de Vlaams Belangfractie destijds voorstelde om de protocollen te negeren, kreeg ze het verwijt dat ze wou afwijken van de legalistische weg. Het uitgangspunt bij het begin van elke zittingsperiode was steeds dat er een akkoord moest en zou komen met de Franse Gemeenschap. Op het einde van de regeerperiode moest dan telkens worden vastgesteld dat de Franse Gemeenschap er weer was in geslaagd om de Vlaamse overheid vijf jaar aan het lijntje te houden. Nu wordt er eindelijk toegegeven dat de motie van de heer Etienne Van Vaerenbergh die op 22 mei 1996 werd goedgekeurd (*Parl. St.* VI. Parl. 1995-96, nr. 296/3), verkeerd was. Er werd aan de Vlaamse Regering gevraagd om in een geest van samenwerking de protocolakkoorden met de Franse Gemeenschap te heronderhandelen. Toen al stelde de heer Van Nieuwenhuysen de vraag of deze protocollen wel geldig waren.

De toelichting toont volgens het lid duidelijk aan dat de protocollen niets meer zijn dan administratieve afspraken binnen de toen nog unitaire context. Wel is het zo dat het protocol van 1 juni 1970 door artikel 5 van de wet van 21 juli 1971 kracht van wet kreeg. Het uitgangspunt was een tijdlang dat deze wet alleen kon worden gewijzigd door beide cultuurraden. Maar de indieners hebben terecht aangetoond dat dit indruist tegen de grondwettelijke bevoegdheidsverdeling van 1989. Het is de Grondwet die primeert.

De indieners hebben bovendien in hun toelichting uitvoerig gemotiveerd dat de bijzondere wetgever niet grondwettelijk gemachtigd is om bijkomende beperkingen te voorzien of voorwaarden te koppelen aan de volheid van bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap op het vlak van onderwijs. Deze bevoegdheid wordt immers rechtstreeks toegekend aan de Vlaamse Gemeenschap in de Grondwet, met uitzondering van drie specifieke zaken die federaal geregeld worden.

De Vlaams Belangfractie is benieuwd hoe de Vlaamse Regering dit voorstel van decreet concreet gaat toepassen. De afdwingbaarheid van Vlaamse decreten in de Vlaamse Rand blijkt immers geen evidentie te zijn. De spreker verwijst ook naar de verklaringen van de burgemeesters of ‘would-be’-burgemeesters van een aantal faciliteitengemeenten in de Vlaamse Rand. Hoe zal de Vlaamse Regering de toegang van de Vlaamse pedagogische inspectie afdwingen? Hoe zullen de Vlaamse ontwikkelingsdoelen en eindtermen worden geïmplementeerd?

Hoe gaat men erop toezien dat het leerplan door de Vlaamse Regering wordt goedgekeurd? Hoe zal de samenwerking met de Vlaamse CLB's in de Rand werken? Het is duidelijk dat wie het decreet Basisonderwijs niet toepast, zijn erkenning verliest en ook de subsidies.

De spreker vraagt verduidelijking over de toe te passen termijnen. Het voorliggende interpretatief decreet werkt eigenlijk met terugwerkende kracht en bijgevolg zou de erkenning onmiddellijk kunnen worden ingetrokken als ze zich niet voegen naar de regels van het decreet. De heer Van Nieuwenhuysen hoopt dat het voorliggende voorstel van decreet geen voorwendsel is om de eenzijdige maatregelen uit het Vlaams regeerakkoord voor zich uit te schuiven tot de volgende zittingsperiode. Hij verwijst naar de mogelijke belangenconflicten. In dat geval mag dit geen beletsel zijn om het Vlaams regeerakkoord onmiddellijk uit te voeren. Het gaat hier om een voorstel van interpretatief decreet en het is zelfs niet nodig om te wachten hierop om de Grondwet toe te passen en het decreet Basisonderwijs toe te passen.

De heer *Christian Van Eyken* besluit uit de hoorzitting van 6 december dat er bij de directies van de betrokken scholen nog vragen blijven en voorbehouden worden gemaakt bij een Nederlandstalige inspectie uitgevoerd door de Vlaamse Gemeenschap. Er zouden problemen kunnen ontstaan voor de doorstroming naar het secundair onderwijs.

Er worden in Vlaanderen regelmatig vragen gesteld bij de kwaliteit van de lessen Nederlands. De hoorzitting heeft bevestigd dat deze lessen wel degelijk vruchten afwerpen. Leerlingen die onderwijs genoten in de betrokken scholen, scoren goed voor Nederlands in het secundair onderwijs.

Zoals door de heer Van Nieuwenhuysen gesteld, hebben er inderdaad de vorige jaren besprekingen plaatsgehad tussen de Franse en de Vlaamse Gemeenschap. Deze onderhandelingen hebben inderdaad tot op vandaag nog niet tot een resultaat geleid. Het voorliggende voorstel van decreet doet de heer Van Eyken denken aan wat er in de Kamer is gebeurd met de stemming over de splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde: wat men niet kan bereiken via onderhandelingen, wordt doorgedrukt via parlementaire weg.

De heer *Kris Van Dijck* zegt dat de heer Van Eyken zelf aantoont dat men al gedurende tien jaar via overleg tot een oplossing tracht te komen, eindigend met te stellen dat het zonde is dat het Vlaams Parlement dit eenzijdig gaat stemmen terwijl de Franstaligen expliciet vragen naar onderhandelingen. Hij vindt dit vanuit democratisch oogpunt allesbehalve ernstig.

De heer *Christian Van Eyken* begrijpt onder 'ernstig' dat indien men in een land leeft met twee gemeenschappen, men moet onderhandelen. Onderhandelen is één zaak, zijn wil doordrijven een andere zaak.

Het lid verwijst naar het advies van de Raad van State over het voorstel van decreet. Ten eerste stelt het advies dat de wet van 21 juli 1971 bepaalt dat het Franstalig onderwijs onder de bevoegdheid blijft van de Franse Gemeenschap. Hij citeert: "De verwijzing in artikel 5 van de wet van 21 juli 1971 naar de 'praktische uitvoeringsmaatregelen inzake onderwijs die de Ministers van Nationale Opvoeding tot 31 december 1970 in onderlinge overeenstemming hebben genomen' heeft betrekking op afspraken die in 1970 zijn gemaakt binnen de toenmalige nationale regering, en met name op een protocol van 1 juni 1970 over de pedagogische inspectie van de Franstalige respectievelijk de Nederlandstalige scholen in het Nederlandse respectievelijk het Franse taalgebied." Het is volgens de heer Van Eyken duidelijk dat het gaat om een wet die blijft bestaan.

Ten tweede stelt het advies van de Raad van State: "Uit wat voorafgaat volgt dat het voorstel van decreet op bevoegdheidsrechtelijk vlak mogelijk een probleem stelt wat de erin opgenomen regeling in verband met de 'pedagogische inspectie' betreft. Dat hangt evenwel af van de ruime of strikte draagwijdte die wordt gegeven aan 'de praktische uitvoeringsmaatregelen inzake onderwijs' (...)". Tot slot zegt de Raad van State dat het haar niet toekomt de grondwettigheid van een bepaling uit een bijzondere wet te beoordelen: "In verschillende adviezen heeft de afdeling wetgeving van de raad eerder aangegeven dat zelfs indien er twijfels kunnen rijzen over de grondwettigheid van een bepaling uit de bijzondere wet van 8 augustus 1980, het niet aan de Raad van State toekomt deze controverse te beslechten. Desgevallend staat het aan het Grondwettelijk Hof om uit te maken of er een conflict bestaat tussen artikel 127 van de Grondwet en artikel 5 van de wet van 21 juli 1971 (...)". De spreker wenst er op te wijzen dat hieruit problemen kunnen ontstaan.

Er wordt volgens de heer Van Eyken vaak als argument gebruikt dat wie betaalt, moet controleren. Voor de federale verdeelsleutel met betrekking tot de financiering van gemeenschappen en gewesten worden de 2400 leerlingen uit het basisonderwijs in de faciliteitenscholen meegeteld voor de Vlaamse Gemeenschap. Mochten de leerlingen meegeteld worden voor de Franse Gemeenschap zou het logisch zijn dat zij hiervoor het geld ontvangen en ook instaan voor de betaling van dit onderwijs.

Uit de onderhandelingen waaraan de heer Van Eyken in 2006 deelnam, bleek volgens hem duidelijk dat de plaatselijke CLB's problemen verwachten

indien de betrokken scholen plotseling zouden overstappen naar een Nederlandstalig CLB. Het personeel is niet in staat om dit op te vangen. In gans dit dossier is volgens het lid toch het belang van het kind belangrijk. Dit moet voor ogen worden gehouden.

De heer Van Eyken wenst tot slot een voorstel te doen. Als men twijfels heeft over de kwaliteit van het onderwijs en in het bijzonder van de lessen Nederlands, stelt hij voor dat minister Vandenbroucke met minister Arena eens zou spreken over een eventuele overheveling of samenwerking op het gebied van de inspectie van de lessen Nederlands in de betrokken scholen.

De heer *Dirk De Cock* stelt dat het voorstel van decreet een lange ontstaansgeschiedenis kent. Hij verwijst naar de gevoerde onderhandelingen de voorbije jaren om te komen tot een constructieve oplossing. Die is er niet gekomen. Bij de onderhandelingen over het Vlaamse regeerakkoord in 2004 zijn er een aantal vertrouwenwekkende maatregelen genomen, waaronder dit voorstel van decreet. Het voorstel van decreet heeft een lange lijdensweg gekend, ook al omdat het goed moet onderbouwd moet zijn. Hij wenst te refereren aan de Grondwet die stelt dat de taal in Vlaanderen het Nederlands is en dat, op een aantal uitzonderingen na, onderwijs de bevoegdheid is van de gemeenschappen. Er zijn ook nog speciale wetten geweest over faciliteiten en er zijn Franstalige scholen in Vlaanderen. Maar deze moeten volgens de heer De Cock het volledige curriculum volgen van de Vlaamse decreetgeving rond basisonderwijs. Met de protocollen van 1970 en 1973 zijn 'afspraken' gemaakt in een tijd toen er nog geen of nauwelijks sprake was van een federalisering. De eerste federalisering dateert van 1970 en was heel beperkt.

Het voorstel van decreet heeft niets te maken met een zogenaamde kaakslag. Wie het onderwijs financiert, heeft ook het recht op controle om na te gaan of die middelen goed worden aangewend. Het heeft ook niets te maken met een harde opstelling. Het heeft te maken met het feit om zaken te regelen vanuit de eigen legistische bevoegdheid. Het kan beschouwd worden als een voorafname op artikel 35 van de Grondwet: het gaat om een restbevoegdheid die wordt ingevuld.

De Raad van State heeft gezegd dat ze zich onbevoegd verklaart. Daarom is het goed om het voorstel van decreet te stemmen om te kijken wat de gevolgen zijn. De heer De Cock vindt het voorstel van decreet legistisch zeer goed onderbouwd. Het wordt tijd dat er een kijk komt op de kwaliteit van het onderwijs in die scholen. Er is een Franstalige inspectie geweest maar daarover is er geen enkele communi-

catie ontvangen. De kinderen die in Vlaanderen school lopen moeten later maximale kansen krijgen op de arbeidsmarkt. Zij zijn het best gediend met Vlaamse decreetgeving omdat zij in Vlaanderen wonen en in Vlaanderen onderwijs volgen.

De heer *Jef Tavernier* is tevreden over de hoorzitting van 6 december. Het ging niet in de eerste plaats over wie er in dit dossier gelijk heeft maar uit het gesprek bleek wel een oprechte bezorgdheid van de betrokken directies over de mogelijke problemen die zich zouden stellen. Het globale antwoord zou genuanceerd moeten zijn. Het overnemen van Vlaamse ontwikkelingsdoelen en eindtermen stelt problemen inzake handboeken, leermiddelen enzovoort. Ook met de CLB's kunnen er zich problemen voordoen inzake begeleiding. Het gaat om terechte vragen. Het oplossen van deze problemen zal overleg vragen en het zal niet volstaan om een interpretatief decreet erdoor te duwen.

Anderzijds is het zo dat de Vlaamse overheid subsidieert en is het terecht dat men de besteding van dit geld en de kwaliteit wil controleren.

Een van de sprekers van de hoorzitting merkte op dat voor de zorguren die vanuit de Vlaamse Gemeenschap worden gegeven, nog geen Vlaamse inspectie – en blijkbaar, merkt de heer Tavernier op, is over dit principe geen discussie – is gebeurd. Dat vindt het lid eigenaardig.

Ten slotte heeft de spreker vragen bij het tijdstip van de behandeling van het voorstel van decreet, te meer omdat hij enkele weken terug verrast was door enerzijds artikels in de Nederlandstalige pers waarbij werd gesteld dat het decreet eindelijk zou worden gestemd en anderzijds de Franstalige pers die sprak van een 'gifle' of derde kaakslag. Dit dossier moet gekaderd worden binnen de huidige politieke context. Als men op federaal vlak afspraken wil maken over een staatshervorming moet men dit doen in een zo sereen mogelijk klimaat. Daarom is het niet verstandig om het voorstel van decreet momenteel te stemmen. Bovendien is geweten dat er belangenconflicten zullen volgen en dat de effectieve uitvoering nog niet voor onmiddellijk zal zijn en misschien zelfs niet voor 1 september 2009.

Mocht de heer Tavernier stemrecht hebben in de commissie, dan zou hij momenteel, en het tijdstip is daarbij belangrijk, het voorstel van decreet niet goedkeuren.

De heer *Kris Van Dijck* wenst niet meer uitgebreid tussen te komen. Hij verwijst naar zijn uitvoerige toelichting van het voorstel van decreet.

Hij is het eens met de heer Tavernier dat de nodige

sereniteit aan de dag moet worden gelegd. Ondanks de scepsis bij sommige commissieleden bij de vraag om een hoorzitting, is ook hij tevreden dat er een hoorzitting werd gehouden. Hij waardeert ook dat de sprekers zijn ingegaan op de uitnodiging, waardoor de genodigden erkenden dat het Vlaams Parlement op een legitieme manier hierover debatteert.

In essentie gaat het hier over het toepassen van regelgeving waarop het samenleven in België is gestoeld. Een samenleving kan alleen maar goed functioneren indien er regels zijn die – en daar heeft volgens de spreker de heer Van Eyken mogelijks gelijk – in consensus tot stand komen, zoals de Belgische Grondwet en de bijzondere wetten. De Belgische Grondwet is volgens de heer Van Dijck niet tegen de wil van de Franstaligen tot stand gekomen, integendeel. Eenmaal deze regels er zijn, is het logisch dat ze worden toegepast. Indien dit niet gebeurt, dan is de heer Van Eyken de eerste pleitbezorger om het samenleven in dit land op de helling te zetten.

Aan het voorstel van decreet is heel wat overleg voorafgegaan. De toelichting bij het voorstel van decreet geeft een volledig beeld van de vigerende wetgeving.

Wat de timing betreft die door de heer Tavernier als ongelukkig wordt bestempeld, verwijst de heer Van Dijck naar het subsidiariteitsprincipe. Er kan bovendien niet verwacht worden dat alle werkzaamheden in het Vlaams Parlement zouden worden gestaakt tot er een federale regering is. Het gaat daarenboven om een initiatief dat al langer lopende is.

Tot slot stelt de heer Van Dijck dat met het voorliggende voorstel van decreet alle indienende partijen een statement maken dat zegt dat het de Vlaamse Gemeenschap is, en alleen de Vlaamse Gemeenschap, die bevoegd is voor onderwijs in gans Vlaanderen, en dus ook in de Vlaamse Rand.

Mevrouw *Cathy Berx* wil reageren op de opmerking van de heer Van Eyken over de Raad van State die stelt dat hij niet bevoegd is om na te gaan of de bijzondere wet conform de Grondwet is. De CD&V-fractie is een aanhanger van de correcte eerbiediging van de Grondwet en zal er akte van nemen dat de grondwettelijkheid zal beslecht worden door het Grondwettelijk Hof. Er zijn verschillende procedures daarvoor mogelijk. Volgens mevrouw Berx hebben de indieners terecht gesteld dat de Vlaamse Gemeenschap ten volle bevoegd is om de aangelegenheid te regelen. Als daarover discussie is, dan moet men dit aanhangig maken bij het Grondwettelijk Hof.

De heer *Robert Voorhamme* zegt dat, als het gestemd wordt, het voorstel van decreet een irreversibel proces op gang brengt. Er zal hoe dan ook duidelijkheid

komen over een situatie die al te lang onduidelijk is. Dat is een vorm van ‘goed bestuur’.

De heer *Christian Van Eyken* wenst duidelijk te maken dat hij er niet voor pleit om de Grondwet niet na te leven. Hij vindt dat er moet getracht worden in deze gevoelige aangelegenheid te komen tot een zo breed mogelijke consensus. Het belang van het onderwijs voor de kinderen moet daarbij ook in acht worden genomen.

De stemming in commissie van dit voorstel van decreet zal met grote zekerheid tot gevolg hebben dat er belangenconflicten zullen worden opgestart. Het zal de verstandhouding niet ten goede komen.

III. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING EN STEMMING

Artikelen 1 en 2

Bij deze artikelen worden geen opmerkingen geformuleerd.

De artikelen 1 en 2 worden unaniem aangenomen met 13 stemmen.

Artikel 3 (nieuw)

Een amendement van de heren Dirk De Cock en Robert Voorhamme, de dames Stern Demeulenaere en Cathy Berx en de heer Kris Van Dijck strekt ertoe een artikel 3 toe te voegen dat luidt als volgt: “Dit decreet treedt in werking op een door de Vlaamse Regering vast te stellen datum en uiterlijk op 1 september 2009.” (amendement nr. 1).

Een subamendement van de heer Luk Van Nieuwenhuysen en de dames An Michiels en Katleen Martens strekt ertoe in amendement nr. 1 het jaar “2009” te vervangen door het jaar “2008” (amendement nr. 2).

De heer *Dirk De Cock* licht toe dat de indieners met het amendement de tijd willen geven tot 1 september 2009 om zich in orde te stellen met een aantal zaken. Zes maanden is daarbij wellicht een te korte termijn. Er moet ook gedacht worden aan kinderen die zich momenteel in het curriculum bevinden en een ander traject volgen. De leerkrachten moet ook voldoende tijd worden gegund om over te schakelen op de Vlaamse regelgeving en CLB-begeleiding. Dit zal studiewerk en begeleiding vergen. Achttien maanden is misschien wat veel omdat er al veel geduld werd uitgeoefend. Maar er moet ook getoond worden dat de Vlaamse overheid de nodige tijd wil gunnen om

zich aan te passen en in regel te stellen.

De heer *Kris Van Dijck* stelt dat het doel van het amendement niet is om het decreet na de stemming in plenaire in de koelkast te steken. Bedoeling is om alles in gang te zetten en de administratie en de scholen de kans te geven zich voor te bereiden tegen 1 september 2009. Uit het verleden is gebleken dat een zekere voorbereidingstijd noodzakelijk is.

De heer *Luk Van Nieuwenhuysen* vindt een uitstel tot 1 september 2009 nogal ruim. Hij kan begrijpen dat er tijd wordt gegeven tot 1 september 2008 om zich in regel te stellen. Dit verklaart zijn subamendement.

De heer Van Nieuwenhuysen wenst ook te repliceren op de opmerkingen van de heer De Cock over de tijd die moet worden gegund om het decreet toe te passen. Hij heeft de indruk dat het meer uit schroom is dat het amendement wordt ingediend en dat het als een soort van glijmiddel moet dienen om het voorstel van decreet acceptabel te maken voor de Frans-taligen. De spreker vreest dat dit, welke termijn er ook wordt vooropgesteld, niet zal helpen.

De inrichtende machten zijn al langer op de hoogte van wat er hen te wachten staat. Het gaat om de uitvoering van wat in het Vlaams regeerakkoord van 2004 staat. Door het uitstel tot 1 september 2009 komt dit in het dossier van de volgende Vlaamse Regering waardoor de huidige regering zich er niet veel meer moet om bekommeren. De spreker vindt dat de huidige regering uitvoering moet geven aan het voorstel van decreet. Dit kan volgens de heer Van Nieuwenhuysen perfect op 1 september 2008. Mogelijks is men dan nog niet klaar, maar de inspectie is er blijkbaar meer en meer om te begeleiden en minder om te bestraffen. Voor de andere zaken van het voorstel van decreet kan meer tijd worden gegund. Het zal bovendien ook niet zo zijn dat de inspecteurs op 1 september 2008 of 2009 aan de schoolpoort zullen staan.

De heer Van Nieuwenhuysen merkt ten slotte op dat er inzake onderwijs al meer decreten zijn gestemd die veel minder tijd gaven aan de schooldirecties om ze toe te passen.

Volgens mevrouw *Monica Van Kerrebroeck*, voorzitter, is dat net een reden te meer om de nodige tijd te gunnen.

Mevrouw *Cathy Berx* reageert op de bemerking van de heer Van Nieuwenhuysen dat de inspectie meteen in werking zou kunnen treden. Mevrouw Berx vindt dit niet erg consistent als men aanvaardt dat de Vlaamse ontwikkelingsdoelen en eindtermen pas gelden vanaf 1 september 2009. Zij verwijst naar wat de heer De Cock zei over leerlingen die al een be-

paald traject volgen. De rol van de inspectie hangt nauw samen met de ontwikkelingsdoelen, eindtermen en leerplannen. Het zou dus logisch zijn dat beide op dezelfde datum in werking treden. Het lid wil verder onderstrepen dat het niet de bedoeling is om het geheel hiermee in de koelkast te steken.

De heer *Dirk De Cock* begrijpt dat de heer Van Nieuwenhuysen problemen heeft met de termijn die wordt voorgesteld, zeker gelet op het feit dat dit dossier reeds lang aansleept. De spreker staat echter achter dat zogenaamde glijmiddel van achttien maanden uitstel maar wenst tegelijkertijd op zijn strepen te staan. Hij maakt zich geen illusies. Het voorliggende voorstel van decreet zal ongetwijfeld de toetsing van het Grondwettelijk Hof moeten doorstaan. Volgens hem wordt met dit voorstel van decreet een stap gezet binnen de Grondwet. Maar er zijn ook mensen die de indruk hebben dat dit in hun maag wordt gesplitst. Vandaar is een uitstel van achttien maanden echt wel nodig. Niet om de CLB's in te schakelen, want dat kan vlugger. Wel om zich te affirmeren aan het decreet Basisonderwijs en de ontwikkelingsdoelen en eindtermen. Het lid drukt daarbij zijn bezorgdheid nogmaals uit over de kinderen die in een lopend traject zitten.

De heer *Robert Voorhamme* zegt dat het een vorm van 'goed bestuur' is dat men geen eisen stelt die niet operationeel kunnen gemaakt worden. Daarom moet de mogelijkheid worden gecreëerd om te voldoen aan de Vlaamse eindtermen. Het voorliggende amendement toont aan dat het hier gaat om een voorstel van decreet van een beschaafde democratie. Hij vindt dit zeer belangrijk. Het is geen soort van oorlogsverklaring.

Mevrouw *An Michiels* vindt de bezorgdheid omtrent de tijd die moet worden gegund aan de betrokken scholen roerend. Zij verwijst naar de decreten die in de commissie Onderwijs al werden gestemd die met terugwerkende kracht of kort na de stemming in werking traden. Zij hoopt dat de sprekers die daarover hun bezorgdheid hebben geuit, dit ook zullen doen als er een decreet wordt gestemd voor de eigen Vlaamse leerkrachten. Blijkbaar moeten zij zich wel op korte termijn kunnen aanpassen. De spreker geeft het voorbeeld van de eindtermen ICT en het decreet over de functiebeschrijving en evaluatiegesprekken.

Mevrouw *Monica Van Kerrebroeck*, voorzitter, verwijst naar de resolutie van de heer Jos De Meyer betreffende tijdige indiening van ontwerpen van decreet inzake het onderwijs met het oog op een rechtszekere en ordentelijke start van het schooljaar (*Parl. St.* VI. Parl. 2002-03, nr. 1578/5). Fouten uit het verleden moeten niet als legitimatie worden gebruikt om dit in het heden en de toekomst ook te doen.

Het subamendement nr. 2 wordt verworpen met 8 stemmen en 5 voor.

Het amendement nr. 1 wordt aangenomen met 8 voor bij 5 onthoudingen. Daardoor wordt een artikel 3 toegevoegd.

IV. EINDSTEMMING

Het geamendeerde voorstel van decreet houdende interpretatie van de artikelen 44, 44bis en 62, §1, 7°, 9° en 10°, van het decreet basisonderwijs van 25 februari 1997 wordt unaniem aangenomen met 13 stemmen.

De verslaggevers,

De voorzitter,

Anissa
TEMSAMANI
Hans SCHOOFS

Monica
VAN KERREBROECK

**TEKST AANGENOMEN DOOR DE
COMMISSIE**

Artikel 3

Artikel 1

Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Dit decreet treedt in werking op een door de Vlaamse Regering vast te stellen datum en uiterlijk op 1 september 2009.

Artikel 2

De artikelen 44, 44bis en 62, §1, 7°, 9° en 10°, van het decreet basisonderwijs van 25 februari 1997 worden in deze zin uitgelegd dat ze gelden voor alle erkende, gefinancierde en gesubsidieerde scholen voor kleuteronderwijs, lager onderwijs en basisonderwijs of afdelingen ervan gevestigd in het Nederlandse taalgebied, met inbegrip van de Franstalige scholen en afdelingen, en voor de erkende, gefinancierde en gesubsidieerde scholen voor kleuteronderwijs, lager onderwijs en basisonderwijs of afdelingen ervan gevestigd in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad die, wegens hun activiteiten moeten worden beschouwd uitsluitend te behoren tot de Vlaamse Gemeenschap.

De bepaling van het eerste lid impliceert dat deze scholen of afdelingen ervan:

- 1° de door het Vlaams Parlement vastgelegde ontwikkelingsdoelen en eindtermen implementeren, tenzij het Vlaams Parlement een gevraagde afwijking heeft bekrachtigd;
- 2° de controle aanvaarden en mogelijk maken door de onderwijsinspectie georganiseerd door de Vlaamse Gemeenschap krachtens het decreet van 17 juli 1991 betreffende inspectie, dienst voor onderwijsontwikkeling en pedagogische begeleidingsdiensten of door de inspectie, zoals bedoeld in het decreet van 1 december 1993 betreffende de inspectie en de begeleiding van de levensbeschouwelijke vakken, voor zover belast met taken op het gebied van het kleuteronderwijs, lager onderwijs en basisonderwijs;
- 3° een leerplan toepassen dat door de Vlaamse Regering werd goedgekeurd;
- 4° een beleidscontract of beleidsplan hebben met een Vlaams centrum voor leerlingenbegeleiding, gefinancierd of gesubsidieerd krachtens het decreet van 1 december 1998 betreffende de centra voor leerlingenbegeleiding.